

PRIMERA SORTIDA

Dia 10 de Setembre de 1988

DE FREDES AL REFUGI DEL MONT CARO

Encara estiu, a les set del matí, tot just clarejant, ens hem trobat de nou. A la primera excursió no erem gaires; les excuses poc tenen a veure amb els deures patriòtics dels hereus de Rafel de Casanoves: La Trabalski es queda a córrer la cursa de la Mercè, la Marga vol escoltar de viva veu al Boss...

L'autocar es consolida com a element indispensable en la logística del Parraigua.

Comencem la marxa cap a Andorra des de Fredes, un poble encara de Castelló en els Ports de Beseit. Comencem tard a caminar, a les dotze, i... plou en un dia molt boirós; pensem que haurém de tornar, però més tard clareja i tot acabarà en un dia magnífic.

La primera part de la travessa dels Ports transcorre entre boscos de pi roig amb abundància de ginebró. Sabem que hi ha cabra hispànica i el Manel, a la circular, ens proposa la possibilitat de trobar-ne, com un dels atractius de l'excursió; però de cabres res de res. Dic malament, el Joan a davant s'esforça a convèncer-nos que n'ha vist un fotimer, però se li escapen en un tres i no res; deu ser cert, però per a la majoria del grup la cabra no dóna mostres d'existència.

Passem per un antic refugi de la forestal. El seu cuidador és un personatge curiós, més aprop, en aparenga, d'un ex-drogaadicta redimit que d'un excursionista professionalitzat. Amablement, ens suggereix que passem a esmorzar dins del refugi. En sortir, uns vint minuts després, ens cobrarà vint duros a cada un per "ús de menjador". Bé, també ens ha donat aigua en un paratge on poques fonts trobarem.

A mig camí ens parem a dinar. Tots portem els entrepans o carmanyoles a petites motxilles. Aquest serà el més gran invent de la Penya del des de la seva creació. Al llarg de la ruta podrem assaborir-ne els avantatges; s'ha acabat amb el caminar escopetejats perquè arribem tard a la fonda, dinar a les sis i no sopar a dos quarts de nou. Amb aquesta innovació, poc menys que revolucionària, l'excursió esdevé més relaxada i el paisatge més proper, més assumible, no com a borrós record d'un obstacle per arribar a l'hora a la fita gastronòmica.

"El camí va planejant" ens havia indicat un amable caminant. Mentre planejem verticalment remuntant la Collada de Pallers ens tornen aquestes esperançadores indicacions amb un regust d'acidesa.

A les vuit del vespre som al refugi de Mont Caro. En Pere Costa fa quaranta anys i tots brindem amb cava a la seva salut. Per fi el Regus creu que cal portar oli a les frontisses i amb un "reflex" potent crea una aurèola dolorosa difícil de passar per alt en l'habitació col·lectiva.